

ภาพลักษณ์ (ใหม่) ของจิมมี คาร์เตอร์

สุธีรา อภิญญาเวศพร*

เมื่อจิมมี คาร์เตอร์ ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีคนที่ 39 ของสหรัฐอเมริกา (ค.ศ. 1977- 1981) และพ้นจากตำแหน่งใหม่ๆนั้น เขาถูกชาวอเมริกันส่วนใหญ่ตัดสินว่าเป็นประธานาธิบดีที่ล้มเหลวในการบริหารประเทศ หรืออย่างดีที่สุดก็เพียงประสบความสำเร็จเล็กน้อย ผลงานด้านต่างๆของเขาไม่เป็นที่รับรู้หรือยอมรับของมหาชน ดังเช่นข้อสรุปของเฮนส์ จอห์นสัน (Haynes Johnson) นักข่าวของหนังสือพิมพ์วอชิงตัน โพสต์ (Washington Post) ว่า “คาร์เตอร์แทบจะไม่เคยได้รับเครดิตในสิ่งที่เขาทำให้กับอเมริกาเลย” (Johnson: 1980, 280) ภาพลักษณ์ที่เป็นลบของประธานาธิบดีคาร์เตอร์เกิดขึ้นจากการประเมินผลงานในด้านการดำเนินนโยบายที่ไม่ต่อเนื่อง เช่น นโยบายด้านสิทธิมนุษยชนและการบังคับใช้กับประเทศต่างๆ เป็นต้น ความล้มเหลวและไม่สามารถแก้ไขปัญหภายในของประเทศได้โดยเฉพาะปัญหาด้านเศรษฐกิจ ซึ่งทำให้เกิดภาวะเงินเฟ้อและการขาดแคลนน้ำมัน รวมถึงการที่อเมริกาถูกดูหมิ่นศักดิ์ศรีและสูญเสียความเป็นผู้นำของโลกเสรีจากเหตุการณ์ที่คาร์เตอร์ไม่ยอมใช้ยุทธวิธีทางทหารจัดการกับวิกฤตการณ์การจับนักการทูตอเมริกันในอิหร่านเป็นตัวประกัน และการรุกรานอัฟกานิสถานของสหภาพโซเวียต แต่เมื่ออย่างเข้าสู่ปลายทศวรรษ 1980 สถานการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป ภาพลักษณ์ของคาร์เตอร์เริ่มเปลี่ยนไปในทิศทางที่ดีขึ้น เขาได้รับความนิยมจากอเมริกันชนมากขึ้น ผลงานในการบริหารประเทศของเขาก็ได้รับการประเมินในทางบวกมากขึ้นเรื่อยๆ *การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้เกิดขึ้นเพราะเหตุใด?*

เหตุผลของการเปลี่ยนแปลงนี้มาจาก 2 ประเด็น

หลัก กล่าวคือ การที่มีหนังสือและบทความที่ศึกษานโยบายและแนวคิดในการบริหารประเทศของคาร์เตอร์ของกลุ่มนักวิชาการที่รู้จักกันในนามของ “Carter Revisionists” เผยแพร่มากขึ้นในปลายทศวรรษ 1980 อาทิเช่น Charles O. Jones, *The Trusteeship Presidency: Jimmy Carter and the United States Congress* (1988); Erwin Hargrove, *Jimmy Carter as President: Leadership and the Politics of the Public Good* (1988); John Dumbrell, *The Carter Presidency: A Re-Evaluation* (1993) และ Douglas Brinkley, “The Rising Stock of Jimmy Carter: The ‘Hands On’ Legacy of Our Thirty-ninth President” ใน *Diplomatic History* (1996) เป็นต้น กลุ่มนักวิชาการเหล่านี้ได้เสนอมุมมองใหม่เกี่ยวกับคาร์เตอร์ โดยพยายามชี้ให้เห็นสถานการณ์ภายในและภายนอกประเทศสหรัฐฯในขณะนั้นที่ทำให้เกิดข้อจำกัดในการบริหารประเทศของคาร์เตอร์ เช่น ปัญหาที่สืบทอดมาจากรัฐบาลชุดก่อน ภาวะการณ์ภายในและภายนอกประเทศ ทศนคติของคนอเมริกัน และท้ายที่สุดความอัปโชคของคาร์เตอร์ กลุ่ม *Carter Revisionists* มีทัศนะว่าการนำเอาประเด็นเหล่านี้มาประกอบการศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับผลงานการบริหารประเทศของคาร์เตอร์จะทำให้เกิดความเข้าใจและสามารถเห็นความสำเร็จของคาร์เตอร์ในฐานะประธานาธิบดีได้อย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น รวมทั้งแนวคิดด้านต่างๆของเขาที่อาจจะแตกต่างไปจากประธานาธิบดีคนอื่นๆ ส่วนอีกประเด็นหนึ่งนั้น ได้แก่การที่สื่อมวลชนโดยเฉพาะสื่อสิ่งพิมพ์ได้เสนอข่าวและความเห็นเกี่ยวกับคาร์เตอร์ใน

*อาจารย์ประจำภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
Ph.D. (American History), University of Queensland, Australia.

ทางที่เป็นบวกมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงทัศนคติของสื่อต่อ คาร์เตอร์นี้มาจากสาเหตุ 3 ประการด้วยกัน กล่าวคือ การมองเหตุการณ์ย้อนหลังที่ทำให้สื่อเน้นที่ผลงานของ คาร์เตอร์มากกว่าเรื่องอื่นๆ การเสื่อมความนิยมในตัว ประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน (Ronald Reagan) ซึ่งเป็นประธานาธิบดีในช่วง ค.ศ.1981-1989 และการทำงานสาธารณสุขคล้อยตามต่อเนื่องของ คาร์เตอร์หลังจากพ้นตำแหน่งแล้ว

กลุ่ม *Carter Revisionists* ได้เสนอมุมมองใหม่เกี่ยวกับการบริหารประเทศของ คาร์เตอร์และข้อจำกัดต่างๆที่เขาต้องเผชิญดังนี้

ภาวะการณ์การเมืองภายในประเทศ กลุ่ม *Carter Revisionists* อธิบายว่า คาร์เตอร์ขึ้นเป็นประธานาธิบดีใน ค.ศ. 1977 ช่วงเวลาที่สถาบันประธานาธิบดีของสหรัฐฯ กำลังอ่อนแอและไม่ได้รับความไว้วางใจจากประชาชน ซึ่งเป็นผลกระทบจากการพ่ายแพ้ในสงครามเวียดนามในปี ค.ศ. 1975 และคดีวอเตอร์เกต (Watergate Scandal) ในสมัยประธานาธิบดีริชาร์ด นิกสัน (Richard Nixon 1969-1974) ทั้งชาวอเมริกันก็แสดงท่าทีที่ต้องการให้รัฐบาลของตนเองลดบทบาทในเวทีการเมืองโลกและให้มีการจำกัดการใช้อำนาจของประธานาธิบดีโดยเฉพาะอำนาจในการส่งทหารอเมริกันไปรบในต่างแดน สหรัฐฯ จึงตกอยู่ในภาวะของการต่อต้านการทหารและการดำเนินนโยบายที่แข็งแกร่ง เจื่อนโซเหล่านี้มีผลต่อการบริหารประเทศของ คาร์เตอร์เพราะทำให้รัฐบาลของ คาร์เตอร์ตกอยู่ในช่วงของการปรับเปลี่ยนนโยบาย และไม่สามารถดำเนินโครงการใหญ่ๆ เหมือนกับที่ประธานาธิบดีหลายคนได้ทำมา เช่น โครงการข้อตกลงใหม่ (New Deal) สมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี รูสเวลท์ (Franklin D. Roosevelt 1933-1945) หรือโครงการสังคมอันยิ่งใหญ่ (Great Society) สมัยประธานาธิบดี ลินดอน บี จอห์นสัน (Lyndon B. Johnson 1963-1969) เป็นต้น และที่สำคัญที่สุดก็คือ ปัญหาที่เผชิญหน้า คาร์เตอร์ในขณะนั้นที่เขาจำเป็นต้องฟื้นฟูมาตรฐานด้านคุณธรรมและจริยธรรมทางการเมืองเพื่อให้ชาวอเมริกันมีความเชื่อมั่นต่อสถาบันประธานาธิบดี และรัฐบาลอีกครั้งหนึ่ง (Smith: 1981, B14)

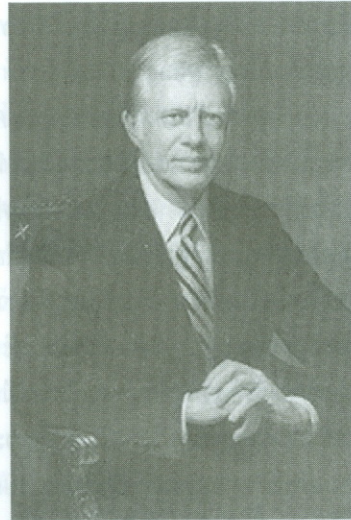
ด้านความสัมพันธ์กับสภาของเกรส คาร์เตอร์ถูกกล่าวหาว่ามีปัญหาในการบริหารประเทศเพราะมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับสภาทั้งที่สมาชิกของพรรคเดโมแครตซึ่งเป็นพรรคของ คาร์เตอร์ ค่อนข้างมากทั้งสองสภา ทำให้เขาไม่สามารถผ่านร่างกฎหมายที่ต้องการได้ ทั้ง คาร์เตอร์ยังมีปัญหาในการปรับตัวเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสังคมการเมืองของกรุงวอชิงตัน ดีซี และไม่ยอมที่จะเรียนรู้จากผู้มีประสบการณ์ด้วยนั้น พวก *Carter Revisionists* ได้ให้คำอธิบายว่า คาร์เตอร์เห็นความสำคัญของสภาและรับรัฐธรรมนูญปฏิบัติทางการเมืองดี โดยเฉพาะเมื่อต้องการให้มีการผ่านร่างกฎหมายต่างๆ แต่ คาร์เตอร์ยึดมั่นในหลักของคุณธรรมและจริยธรรมตามคำสอนของนิกายแบปติสต์ (Baptist) ที่เขาได้รับการปลูกฝังมา เขาไม่ต้องการที่จะเอื้อผลประโยชน์ให้คนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเพื่อหวังผลทางการเมือง อีกทั้ง คาร์เตอร์ก็ไม่เห็นด้วยที่จะเสนอสิ่งตอบแทนเพื่อแลกเปลี่ยนกับคะแนนเสียงในสภา เช่น งบประมาณสร้างถนนหรือสะพาน เป็นต้น คาร์เตอร์จะพยายามทำแต่สิ่งที่เขาคิดว่าเป็นประโยชน์ต่อคนหมู่มาก ในการเสนอนโยบายใหม่ คาร์เตอร์พยายามที่จะเสนอขอความเห็นชอบจากประชาชนโดยตรง เขาต้องการที่จะเป็น “ประธานาธิบดีพลเมือง” (citizen-president) ด้วยความคิดดังกล่าวนี้ จึงทำให้ คาร์เตอร์ไม่เป็นที่นิยมของสมาชิกสภาเท่าใดนัก นอกจากนี้ สจิวต ไอสแตท (Stuart Eizenstat) ที่ปรึกษาด้านนโยบายภายในประเทศของ คาร์เตอร์และได้รับแต่งตั้งเป็นเอกอัครราชทูตของสหรัฐฯ ประจำสหภาพยุโรปในสมัยของประธานาธิบดีบิล คลินตัน (Bill Clinton 1993-2001) กล่าวสนับสนุนว่า คาร์เตอร์บริหารประเทศโดยมองเหตุการณ์ล่วงหน้าไป 10 ปี ซึ่งทำให้คนอเมริกันในขณะนั้นไม่เข้าใจและไม่เห็นด้วยกับนโยบายของเขา (Brinkley, 1996, 519-520)

กลุ่ม *Carter Revisionists* ยังชี้ให้เห็นถึงสภาการเมืองของอเมริกาหลังสงครามเวียดนามและคดีวอเตอร์เกตว่า ไม่ว่าประธานาธิบดีคนไหนขึ้นมารับบริหารประเทศ ก็จะต้องเผชิญกับปฏิกริยาแข็งข้อจากสภาทั้งนั้น (Hill and Williams: 1984, 3) โรเบิร์ต ซี เบิร์ด (Robert C. Byrd) ผู้นำเสียงข้างมากในวุฒิสภาจากรัฐ

เวสต์ เวอร์จิเนียในสมัยที่คาร์เตอร์เป็นประธานาธิบดีได้กล่าวยืนยันความเป็นจริงข้อนี้โดยชี้ให้เห็นว่าสภาพพยายามเป็นอิสระจากอำนาจของประธานาธิบดีและยืนยันในอำนาจและบทบาทของตนเอง (Time: 1978, 5) ดังนั้นตั้งแต่ต้นทศวรรษ 1970 สภาจึงได้ผ่านกฎหมายหลายฉบับเพื่อจำกัดอำนาจของประธานาธิบดีและให้สิทธิแก่สภาในการเข้าไปตรวจสอบการใช้อำนาจของประธานาธิบดีด้วย โดยเฉพาะเรื่องการต่างประเทศและการทหาร เช่น รั้งบัญญัติการใช้อำนาจในภาวะสงคราม ค.ศ. 1973 (The War Powers Act) ซึ่งสภาต้องการควบคุมการใช้อำนาจของประธานาธิบดีอย่างใกล้ชิดในการส่งทหารไปรบยังต่างแดน โดยระบุว่าประธานาธิบดีต้องปรึกษาก่อนกระทำการและต้องรายงานผลการปฏิบัติการให้สภาทราบด้วย หรือการตั้งสำนักงานประมาณประจำสภาเพื่อทำหน้าที่คล้ายกับรัฐบาลเงาทางด้านเศรษฐกิจ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ผู้สนับสนุนคาร์เตอร์ยังยืนยันว่า คาร์เตอร์ประสบความสำเร็จในการเสนอกฎหมายให้สภารับรองหลายฉบับเหมือนกัน เช่น สนธิสัญญาคลองปานามา (Panama Canal Treaty) เพื่อส่งคืนคลองปานามาให้แก่ประเทศปานามาภายในปี ค.ศ. 2000 กฎหมายการปรับปรุงระบบราชการให้มีประสิทธิภาพการออกระเบียบเพื่อปรับปรุงอุตสาหกรรมการขนส่งและสายการบิน และการจัดตั้งกระทรวงศึกษาธิการ เป็นต้น

ทั้งๆ ที่คาร์เตอร์ถูกวิจารณ์อย่างหนักว่าไม่มีความสัมพันธ์อันราบรื่นกับสภาซึ่งเกิดจากการที่เขาไม่ยอมรับในธรรมเนียมปฏิบัติ แต่เมื่อเกิดปัญหาการคอร์รัปชันขึ้นในสภาจนนำไปสู่การลาออกจากตำแหน่งของจิม ไรท์ (Jim Wright) ประธานสภาผู้แทนราษฎร และโทนี่ โคเอลโล (Tony Coelho) วิปสภาผู้แทนราษฎรของพรรคเดโมแครต ในปี ค.ศ. 1989 ชาวอเมริกันส่วนใหญ่เริ่มหวนคิดถึงหลักการและแนวทางปฏิบัติที่คาร์เตอร์ใช้กับสมาชิกสภา และเรียกร้องให้นำบุคคลที่มีภูมิคุ้มกันการคอร์รัปชัน มีจริยธรรมที่เข้มแข็ง มีความซื่อสัตย์เหมือนกับที่คาร์เตอร์มี มาปราบคอร์รัปชันในสภา พวก Carter Revisionists ยังได้กล่าวว่าการยึดมั่นด้าน

คุณธรรมและจริยธรรมของคาร์เตอร์อย่างเหนียวแน่น ในขณะที่ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีจนทำให้ถูกวิจารณ์ว่าหลงตัวเอง ยึดมั่นในความคิดของตัวเองนั้น ในเวลาต่อมากลับกลายเป็นคุณสมบัติที่ชาวอเมริกันต้องการให้นักการเมืองยึดถือปฏิบัติ

จิมมี คาร์เตอร์

ด้านเศรษฐกิจ กลุ่ม Carter Revisionists ได้ให้ความเห็นว่าปัญหาทางเศรษฐกิจในสมัยคาร์เตอร์มิได้เกิดขึ้นในสหรัฐฯ แต่เพียงแห่งเดียวแต่ทั่วโลก คาร์เตอร์ต้องเผชิญกับปัญหาเงินเฟ้อและการว่างงานที่สืบเนื่องมาจากสมัยของประธานาธิบดีนิกสันและประธานาธิบดีฟอร์ด อย่างไรก็ตาม คาร์เตอร์ก็สามารถลดอัตราการว่างงานได้แม้ว่าจะไม่สามารถแก้ปัญหาเงินเฟ้อและอัตราดอกเบี้ยที่สูงได้ การงดการนำเข้าน้ำมันจากอิหร่านในช่วงที่เกิดเหตุการณ์จับเจ้าหน้าที่สถานทูตอเมริกันในอิหร่านเป็นตัวประกันและสถานการณ์ที่ไม่สงบในตะวันออกกลาง ทำให้เกิดภาวะการขาดแคลนน้ำมันขึ้นและส่งผลกระทบต่อการใช้ปัญหาเศรษฐกิจของคาร์เตอร์เป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะเศรษฐกิจของสหรัฐฯ ขึ้นอยู่กับน้ำมันที่นำเข้าจากตะวันออกกลางเป็นส่วนใหญ่ เป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ในรัฐบาลของคาร์เตอร์สรุปว่ารัฐบาลใดก็ตามที่เผชิญกับปัญหาการขาดแคลนน้ำมันและราคาน้ำมันผันผวนก็ต้องประสบกับความยากลำบากในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจเช่นเดียวกัน

(Dionne: 1990, A6) อย่างไรก็ตาม *Carter Revisionists* ยืนยันว่า คาร์เตอร์ไม่ได้ทำให้ประเทศขาดดุลงบประมาณเป็นจำนวนมากเหมือนสมัยเรแกน ในสมัยคาร์เตอร์ รัฐบาลขาดดุลงบประมาณอยู่ 227 ล้านดอลลาร์ แต่ในสมัยเรแกนมีการขาดดุลงบประมาณมากกว่า 1 ล้านล้านดอลลาร์ และทำให้สหรัฐฯ เปลี่ยนสถานภาพจากการเป็นประเทศเจ้าหนี้กลายเป็นลูกหนี้รายใหญ่ (King: 1989, 108)

ด้านนโยบายต่างประเทศ กลุ่ม *Carter Revisionists* พยายามชี้ให้เห็นว่าคาร์เตอร์มีความตั้งใจที่ดีในการดำเนินนโยบายต่างประเทศ เพียงแต่เขาไม่ค่อยมีโชคและที่สำคัญคาร์เตอร์ไม่ได้ทำให้สหรัฐฯ เสียเกียรติภูมิในเวทีการเมืองโลก ในทางตรงกันข้ามกลับช่วยให้ภาพลักษณ์ของสหรัฐฯ โดยเฉพาะในสายตาของประเทศโลกที่สามดีขึ้น คาร์เตอร์เชื่อว่าสถานการณ์การเมืองโลกในช่วงที่เขาขึ้นมารับบริหารประเทศเปลี่ยนไป ภาวะสงครามเย็นน่าจะสิ้นสุดแล้วจากการดำเนินนโยบายผ่อนปรนความตึงเครียดและการเซ็นสนธิสัญญา Strategic Arms Limitation Talks from 1969-1972 (SALT I) ระหว่างประธานาธิบดีนิกสันของสหรัฐฯ กับประธานาธิบดีเลโอนิด เบเรสเนฟ (Leonid Brezhnev) ของโซเวียต ดังนั้นสหรัฐฯ จึงจำเป็นต้องปรับนโยบายและบทบาทของตนเองให้เป็นผู้ส่งเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ สร้างโลกแห่งความร่วมมือขึ้น โดยเฉพาะความร่วมมือระหว่างเหนือกับใต้ (North-South Relations) หรือระหว่างประเทศที่มั่งคั่งกับประเทศที่ยากจนพยายามหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าทางทหารและการแข่งขันการสะสมอาวุธและลดความขัดแย้งระหว่างตะวันออกกับตะวันตก (East-West Conflicts) รวมทั้งการสนับสนุนให้ทุกประเทศแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างประเทศด้วยสันติวิธี กล่าวได้ว่าคาร์เตอร์เป็นประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐฯ ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สองที่พยายามละทิ้งแนวคิดที่สหรัฐฯ ยึดถือและปฏิบัติมาโดยตลอดในช่วงสงครามเย็น เช่น นโยบายปิดล้อม (Containment Policy) วิธีการของเรียล โพลิติก (real politic tactics) และการแข่งขันสะสมอาวุธ เป็นต้น นอกจากนี้คาร์เตอร์ยังได้รับการยกย่องว่าพยายามเรียกร้องให้คนอเมริกัน

ยอมรับความคิดและปฏิบัติตนเป็นพลเมืองของโลก (citizens of the world) ที่มีภาระหน้าที่ที่ต้องทำโลกให้น่าอยู่เพื่อคนรุ่นหลัง

คาร์เตอร์อาจจะโชคไม่ดีที่ประธานาธิบดีของโซเวียตในขณะนั้นคือ เบเรสเนฟ ซึ่งไม่ได้ให้ความร่วมมือในการสร้างสันติภาพมากเท่ากับมีคาอิล กอร์บาชอฟ (Mikhail Gorbachev) ในสมัยของเรแกน การยกกองทัพบุกยึดครองอัฟกานิสถานของโซเวียตในเดือนธันวาคม 1979 ทำให้คาร์เตอร์ต้องปรับนโยบายต่างประเทศครั้งสำคัญในปีสุดท้ายของการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีของเขา มีการเพิ่มงบประมาณทางทหารเป็นจำนวนมากและดำเนินนโยบายเชิงก้าวร้าวเพื่อโต้ตอบการกระทำของโซเวียต มีการบอยคอตกีฬาโอลิมปิกปี 1980 ที่จัดขึ้น ณ กรุงมอสโก ผลกระทบจากการเตรียมพร้อมทางทหารของสหรัฐฯ ทำให้เกิดภาวะสงครามเย็นครั้งใหม่ขึ้นระหว่างสหรัฐฯ กับโซเวียตเมื่อใกล้หมดสมัยของคาร์เตอร์ การรุกรานอัฟกานิสถานของโซเวียตนั้นมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงการดำเนินนโยบายต่างประเทศของคาร์เตอร์มากกว่าการจับตัวประกันอเมริกันในอิหร่านซึ่งเกิดขึ้นในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1979 กลุ่ม *Carter Revisionists* ยังยืนยันว่าความแข็งแกร่งทางการทหารและอาวุธของอเมริกาที่กลายเป็นจุดเด่นในสมัยของเรแกน เป็นนโยบายที่เกิดขึ้นตั้งแต่สมัยของคาร์เตอร์ เขาเป็นผู้พาให้เรแกนสานต่อ ทำให้เรแกนสามารถดำเนินนโยบายอนุรักษ์นิยมได้อย่างเต็มที่โดยเฉพาะในด้านการต่างประเทศ และสามารถใช้งบประมาณจำนวนมหาศาลเพื่อเสริมสร้างแสนยานุภาพทางทหารและอาวุธโดยไม่มีการต่อต้านมากนักจากชาวอเมริกัน ทั้งนี้เหตุการณ์โซเวียตบุกอัฟกานิสถานและการจับนักการทูตอเมริกันเป็นตัวประกันในอิหร่านมีส่วนกระตุ้นให้ทัศนคติของชาวอเมริกันส่วนใหญ่เปลี่ยนไปด้วย พวกเขาสนับสนุนให้สหรัฐฯ เตรียมพร้อมทางการทหารและอาวุธ ไม่คัดค้านการใช้งบประมาณจำนวนมากเพื่อการทหารและเรียกร้องให้สหรัฐฯ แสดงบทบาทในการเป็นผู้นำของโลกเสรีอย่างเข้มแข็งอีกครั้งหนึ่ง ความคิดเดิมของชาวอเมริกันที่ต้องการจำกัดอำนาจของประธานาธิบดีหลัง

จากสงครามเวียดนามและคดียอเทอร์เกตได้สิ้นสุดลงในสมัยของเรแกน ทำให้เรแกนสามารถใช้อำนาจประธานาธิบดีได้เต็มที่ซึ่งตรงกันข้ามจากสมัยของคาร์เตอร์ แต่ในอีกแง่มุมหนึ่งคาร์เตอร์ควรได้รับเครดิตในฐานะผู้วางมาตรการต่างๆ เพื่อเสริมสร้างอำนาจทางการทหารที่เรแกนสามารถนำมาใช้และสร้างเพิ่มเติมจนส่งผลให้สหรัฐอเมริกาสามารถเอาชนะโซเวียตในสงครามเย็นครั้งใหม่

Carter Revisionists ยืนยันว่าคาร์เตอร์ประสบความสำเร็จในการดำเนินนโยบายต่างประเทศหลายเรื่อง การสร้างสันติภาพในตะวันออกกลางซึ่งคาร์เตอร์สามารถนำเอาผู้นำของประเทศที่เป็นศัตรูกันมาเป็นเวลานาน คือ ประธานาธิบดีอันวาร ซาดัต (Anwar Sadat) แห่งอียิปต์ กับนายกรัฐมนตรีเมนาเชม เบกิน (Menachem Begin) แห่งอิสราเอล มานั่งโต๊ะเจรจากันจนนำไปสู่การลงนามในข้อตกลงสันติภาพที่แคมป์เดวิด (Camp David Peace Accords) เพื่อยุติการเป็นศัตรูกันในปี ค.ศ. 1978 ดังนั้นจึงเป็นข้อสรุปว่าการที่คาร์เตอร์ศึกษาอย่างละเอียดและติดตามการทำงานอย่างใกล้ชิดจึงทำให้สิ่งที่ทุกคนคาดว่าสำเร็จได้ยากสามารถเป็นจริงได้ ส่วนนโยบายส่งเสริมสิทธิมนุษยชนของคาร์เตอร์เป็นนโยบายที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์มากที่สุดทั้งในทางดีและไม่ดี แต่โดยรวมแล้ว *Carter Revisionists* เห็นว่าการส่งเสริมและบังคับใช้นโยบายนี้ประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งในประเทศโลกที่สาม เช่น ประเทศในละตินอเมริกาและแอฟริกา แม้ไม่ค่อยจะได้ผลในประเทศมหาอำนาจหรือประเทศที่เป็นพันธมิตรกับอเมริกา เช่น โซเวียต จีน ฟิลิปปินส์และเกาหลีใต้ เป็นต้น ทั้งนี้เพราะมีปัจจัยข้อจำกัดด้านอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยเฉพาะผลกระทบต่อด้านการเมืองและความมั่นคงทางการทหารที่คาร์เตอร์ต้องคำนึงถึง อย่างไรก็ตาม คาร์เตอร์นับว่าเป็นประธานาธิบดีอเมริกันที่ให้ความสนใจเรื่องสิทธิมนุษยชนมากที่สุดเท่าที่เคยเป็นมา เขาส่งเสริมให้สำนักงานดูแลคุ้มครองสิทธิมนุษยชนที่ก่อตั้งขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1976 โดยสภาผู้แทนราษฎรมากกว่าเดิม ซึ่งแตกต่างไปจากสมัยของฟอร์ด เรแกนและจอร์จ บุชที่หน่วยงานนี้แทบจะไม่มีบทบาทเลย นอกจากนี้คาร์เตอร์ยังได้

แต่งตั้งแพทริเซีย เดเรียน (Patricia Derian) นักต่อสู้คนสำคัญของขบวนการเรียกร้องสิทธิและความเสมอภาคของคนผิวดำในรัฐมิสซิสซิปปีในช่วงทศวรรษ 1960 และเป็นผู้สนับสนุนนโยบายสิทธิมนุษยชนเป็นหัวหน้าสำนักงาน การให้ความสำคัญกับนโยบายสิทธิมนุษยชนของคาร์เตอร์เป็นการประกาศให้โลกรู้ว่า สหรัฐฯไม่ได้สนใจเฉพาะเรื่องที่เป็นผลประโยชน์ของตนเองเท่านั้น และทำให้ภาพลักษณ์ของสหรัฐฯด้านคุณธรรมหลังจากเสียหายไปในช่วงสงครามเวียดนามในสายตาชาวโลก โดยเฉพาะโลกที่สามดีขึ้น นอกจากนี้ความสำเร็จในการฟื้นฟูความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการกับจีนในสมัยคาร์เตอร์ทำให้สหรัฐอเมริกามีแนวร่วมสำคัญในการต่อต้านโซเวียตและมีตลาดการค้าขนาดใหญ่ ส่วนการผ่านกฎหมายคืนคลองปานามาให้รัฐบาลปานามาภายในปี ค.ศ. 2000 ก็ช่วยให้ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐฯกับปานามาและประเทศในละตินอเมริกาดูมีความตรงเครือลงด้วย

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าความพยายามของพวก *Carter Revisionists* ที่จะอธิบายแนวคิดในการบริหารประเทศของคาร์เตอร์และข้อจำกัดต่างๆที่เขาต้องเผชิญ ทำให้เกิดมุมมองใหม่เกี่ยวกับคาร์เตอร์และก่อให้เกิดความเข้าใจในการบริหารประเทศขณะที่เขาดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีมากขึ้น เมื่อผลงานของกลุ่ม *Carter Revisionists* แพร่หลายออกไปก็ส่งผลให้ภาพลักษณ์ของคาร์เตอร์ดีขึ้นเป็นลำดับ และทำให้ชาวอเมริกันเริ่มตระหนักในความสำเร็จของเขาและยอมรับในผลงานของเขามากขึ้น

ในอีกประเด็นนั้น คาร์เตอร์ได้รับการฟื้นฟูชื่อเสียงโดยสื่อมวลชนตั้งแต่ปลายทศวรรษ 1980 เดิมทีนั้นคาร์เตอร์ไม่เป็นที่นิยมของสื่อมวลชนเท่าใดนัก พวกเขามองว่าคาร์เตอร์ขาดลักษณะของการเป็นผู้นำที่เข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว แม้แต่การแต่งกายก็ไม่เหมาะสมกับการเป็นผู้นำของประเทศมหาอำนาจ ในสายตาของสื่อมวลชนส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการที่คาร์เตอร์ยังคงลักษณะของการเป็น "คนนอก" (outsider) ไม่ปรับตัวเข้ากับสังคมการเมืองของกรุงวอชิงตัน ดีซี และเวดล้อมตัวเองด้วยกลุ่มคนจากจอร์เจียซึ่งเป็นรัฐบ้านเกิดของคาร์เตอร์ เช่น แฮมิลตัน จอร์แดน (Hamilton Jordan -

Chief of Staff) จอดี โปเวล (Jody Powell- Press Secretary) และ สจิวต ไอสแตท (Stuart Eizenstat - Domestic Policy Adviser) เป็นต้น สื่อมวลชนมองว่า คนเหล่านี้ไม่มีประสบการณ์ทางการเมืองระดับประเทศจึงทำให้รัฐบาลคาร์เตอร์ประสบปัญหาในการบริหารประเทศมากกว่าในสมัยประธานาธิบดีคนอื่นๆ นอกจากนี้ คาร์เตอร์ก็ไม่สามารถสื่อสารกับสื่อมวลชนได้อย่างมีประสิทธิภาพจึงทำให้ความสัมพันธ์กับสื่อมวลชนไม่ราบรื่นโดยเฉพาะสื่อสิ่งพิมพ์ หัวข้อข่าวหรือเนื้อหาข่าวเกี่ยวกับคาร์เตอร์จะเป็นไปในแง่ลบ อาทิ เช่น นิตยสารไทม์ (Time) พาดหัวข่าวว่า "A Problem of How to Lead" (Time: July 31, 1978, 26-27) หรือ หนังสือพิมพ์นิวยอร์ก ไทม์ (New York Time) เสนอความเห็นว่าเป็น "ความสำเร็จสูงสุดในการเป็นประธานาธิบดีของคาร์เตอร์ คือ การที่เขาสามารถชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี 1976 เท่านั้น" (Smith: 1981, B14)

กล่าวได้ว่าคาร์เตอร์โชคไม่ดีที่ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีในช่วงเวลาที่สื่อมวลชนมั่นใจในบทบาทและอิทธิพลของตัวเองสูงมากหลังจากที่พวกเขาประสบความสำเร็จในการทำหน้าที่ในช่วงสงครามเวียดนามและคดีวอเตอร์เกต จนทำให้มีการถอนทหารอเมริกันออกจากสงครามเวียดนามและการลาออกจากตำแหน่งประธานาธิบดีของนิกสัน แต่เมื่ออย่างเข้าสู่ปลายทศวรรษ 1980 การเสนอข่าวและความคิดเห็นของสื่อมวลชน โดยเฉพาะสื่อสิ่งพิมพ์เกี่ยวกับคาร์เตอร์เปลี่ยนไป การนำเสนอเป็นไปในแง่บวกมากขึ้น สาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงมีดังต่อไปนี้

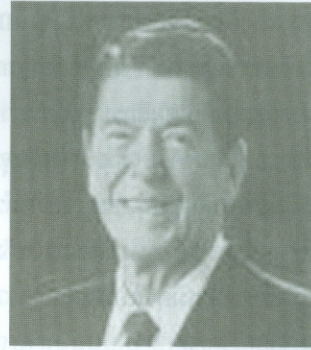
การศึกษาเหตุการณ์ย้อนหลัง เมื่อนักข่าวมองการเป็นประธานาธิบดีของคาร์เตอร์ย้อนหลัง พวกเขาให้ความสำคัญกับผลงานที่คาร์เตอร์ทำได้มากกว่าการปฏิบัติตนหรือการแต่งตัวหรือบุคลิกภาพ เมื่อมุ่งพิจารณาผลงาน พวกเขายอมรับว่าคาร์เตอร์ทำผลงานไว้หลายเรื่องและประสบความสำเร็จมากพอสมควร เช่น การเจรจาสันติภาพระหว่างอียิปต์กับอิสราเอล การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการกับจีน การปฏิรูประบบราชการ การปฏิรูประบบการขนส่งและสายการบิน การนำตัวประกันชาวอเมริกันกลับประเทศ

อย่างปลอดภัย เป็นต้น นอกจากนี้ ในขณะที่คาร์เตอร์ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีก็ไม่มีการคอร์รัปชันในรัฐบาลของเขา อีกทั้งนโยบายบางเรื่องที่คาร์เตอร์สร้างไว้ก็ทำให้รัฐบาลของเรแกนเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ได้มาก เช่น การเพิ่มงบประมาณทางทหารและการตั้ง พอล โวลเคอร์ (Paul Volcker) เป็นประธานธนาคารเงินทุนสำรองแห่งชาติ เป็นต้น เมื่อสื่อมวลชนเน้นเรื่องผลงานมากกว่าเรื่องอื่นๆ จึงทำให้การเสนอข่าวและความเห็นเกี่ยวกับคาร์เตอร์เป็นไปในแง่ที่ดีขึ้น หนังสือพิมพ์วอชิงตัน โพสต์ (Washington Post) ได้ปกป้องคาร์เตอร์ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในสมัยของเขาเกิดจากวิกฤตทางเศรษฐกิจและเหตุการณ์ในต่างประเทศที่ส่วนใหญ่อยู่นอกเหนือการควบคุมของเขา คาร์เตอร์ไม่ใช่ผู้ก่อปัญหาเหล่านี้แต่เขาต้องมาเป็นผู้แก้ไข (Dionne: 1990, A6)

การเสื่อมความนิยมในตัวเรแกน เป็นสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้สื่อมวลชนยกย่องคาร์เตอร์ กล่าวคือ การที่รัฐบาลของเรแกนโดยเฉพาะสมัยที่สอง (1985 - 1989) มีปัญหาเรื่องคอร์รัปชันมาก มีการคอร์รัปชันในโครงการพัฒนาที่อยู่อาศัย ส่วนการคอร์รัปชันครั้งใหญ่สุดซึ่งสร้างความอื้อฉาวแก่รัฐบาลของเรแกนมาก คือ คดีอิหร่าน - คอนทรา (Iran - Contra Affair) สภาฯ และประธานาธิบดีต้องตั้งคณะกรรมการขึ้นมาสอบสวนข้อเท็จจริงในปี ค.ศ. 1986 จนนำไปสู่การหมิ่นอาย การฆ่าตัวตายและการถูกคุมขังของเจ้าหน้าที่ระดับสูงในรัฐบาลของเรแกนหลายคน คดีอิหร่าน - คอนทราสร้างความเสียหายให้แก่เรแกนในขณะที่เพิ่มชื่อเสียงหรือเครดิตแก่คาร์เตอร์ ทั้งนี้เพราะในการเผชิญหน้ากับวิกฤตการณ์เหมือนกันคือ เหตุการณ์ที่ชาวอเมริกันถูกจับเป็นตัวประกัน วิธีการแก้ไขปัญหาของคาร์เตอร์กับเรแกนต่างกัน คาร์เตอร์ประกาศอย่างชัดเจนว่าจะไม่ยอมทำตามข้อเรียกร้องของผู้ก่อการร้าย เขายึดมั่นในหลักการและใช้การเจรจาจนสามารถปล่อยตัวประกันทุกคนได้อย่างปลอดภัยแม้ว่าจะใช้เวลานานกว่าจะสำเร็จ ในทางตรงกันข้าม เรแกนซึ่งประกาศเจตนารมณ์เช่นเดียวกันว่าจะไม่ยอมทำตามข้อเรียกร้องของผู้ก่อการร้าย แต่ในทางปฏิบัติกลับไม่เป็นเช่นนั้น มีเจ้าหน้าที่ในรัฐบาลเรแกนขายอาวุธให้อิหร่านเพื่อแลกกับการปล่อยตัวประกัน

ทั้งที่สภาได้ออกกฎหมายห้ามขายอาวุธให้กับอิหร่าน โดยเด็ดขาดตั้งแต่สมัยคาร์เตอร์และเป็นการละเมิดการ แข่งขันอิหร่านขององค์การสหประชาชาติด้วย แม้ว่า เรแกนจะปฏิเสธว่าไม่มีส่วนรู้เห็นกับการขายอาวุธก็ตาม แต่ในสายตาของสื่อมวลชน คดีอิหร่าน - คอนทราได้สร้างความเสียหายอย่างมากแก่ชื่อเสียงของเรแกน ในขณะที่ สร้างเครดิตแก่คาร์เตอร์ พวกเขายอมรับว่าคาร์เตอร์ยึด มั่นในหลักการและมีความพยายามในการแก้ปัญหาโดย สันติวิธีจนประสบความสำเร็จ แต่เรแกนได้แต่พูดและ ไม่ปฏิบัติตามหลักการ ในช่วงที่คดีนี้อยู่ในระหว่าง การสอบสวนและได้รับความสนใจจากประชาชนและ สื่อมวลชนอย่างมาก คาร์เตอร์ได้กลายเป็นรัฐบุรุษและ ได้รับเชิญไปให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ในรายการ โทรทัศน์ที่ได้รับความนิยมจากชาวอเมริกันหลายรายการ เช่น รายการ Today Show ของ NBC รายการ Mac-Neil/Lehrer News Report และ Nightline ของ ABC เป็นต้น การพาดหัวข้อข่าวของหนังสือพิมพ์แสดง ชัดเจนถึงทัศนคติใหม่ที่มีต่อคาร์เตอร์ เช่น “He’s Back! No, Not Nixon - Jimmy Carter” (Pasley and Weisman: 1987, 13-14) เป็นต้น สื่อมวลชนคิดว่าสาเหตุ สำคัญอย่างหนึ่งของการเกิดปัญหาคอร์ปชั่นและคดี อิหร่าน - คอนทราในสมัยของเรแกนนั้น เกิดจากการที่ เรแกนทำงานในลักษณะที่เรียกว่า “hands off” หรือการที่ เรแกนไม่สนใจเรียนรู้งานหรือศึกษารายละเอียดของงาน และไม่ติดตามการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ปล่อยให้ เป็นธุระของเจ้าหน้าที่เป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้เกิดข้อ บกพร่องหรือมีช่องโหว่ให้เกิดการคอร์ปชั่นได้ง่าย ซึ่ง ตรงกันข้ามกับลักษณะการทำงานของคาร์เตอร์ที่รู้จักกัน ในนาม “hands on” หรือการที่คาร์เตอร์สนใจศึกษา รายละเอียดของงานหรือนโยบายและติดตามการ ทำงานของเจ้าหน้าที่อย่างใกล้ชิด เพื่อป้องกันไม่ให้เกิด ปัญหาขึ้นได้ แม้จะไม่ได้ทำให้ปราศจากปัญหาเสียที เดียวแต่ก็ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายมากมายเหมือนใน สมัยเรแกน

การทำงานสาธารณกุศลอย่างต่อเนื่องหลังพ้น ตำแหน่งประธานาธิบดี เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้คาร์เตอร์ ได้รับความนิยมมากขึ้น เมื่อพ้นตำแหน่งประธานาธิบดี

ประธานาธิบดี โรนัลด์ เรแกน

แล้ว คาร์เตอร์ได้รณรงค์ให้มีการบริจาคเงินสร้างศูนย์คาร์ เตอร์ (Carter Center) ขึ้น ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกับ ห้องสมุดประธานาธิบดีคาร์เตอร์ (Carter Presidential Library) เพื่อใช้เป็นที่ทำการของโครงการสาธารณกุศลที่ มุ่งจะช่วยเหลือและแก้ไขปัญหามนุษย์พิเศษอยู่ โดยเฉพาะปัญหาในโลกที่สาม เช่น ปัญหาเรื่องการละเมิดสิทธิ มนุษยชน ปัญหาความอดอยากและโรคภัยไข้เจ็บ เป็นต้น มีการร่วมมือกับโครงการ “Habitat” โดยที่อาสาสมัคร ของโครงการจะร่วมกันสร้างบ้านให้คนที่เดือดร้อนเรื่อง ที่อยู่อาศัยในประเทศต่างๆ รวมทั้งในสหรัฐฯด้วย ทั้งนี้ คาร์เตอร์ได้ร่วมลงแรงสร้างบ้านเหล่านี้ด้วย จากการ ทำงานเพื่อมวลชนอย่างต่อเนื่องทำให้คาร์เตอร์ได้รับ การยกย่องจากสื่อมวลชนและคนอเมริกันว่าเป็นอดีต ประธานาธิบดีที่ดีที่สุดที่สหรัฐฯเคยมีมา (The Best Ex- President We Have - McCarthy: 1989, A25 หรือ Exceptional Ex - McGroary: 1989, A2) นอกจากนี้ สื่อมวลชนยังได้วิพากษ์วิจารณ์เปรียบเทียบคาร์เตอร์กับ อดีตประธานาธิบดีคนก่อนและหลังเขาว่า

ในขณะที่เรแกนวุ่นวายอยู่กับการพบปะ เจรจากับคนที่จะประมูลบันทึกความทรงจำของ เขาในราคาสูงสุด ฟอร์ดยุ่งอยู่กับการเป็นที่ปรึกษา ให้กับบริษัทต่างๆและเล่นกอล์ฟ และนิกสัน พยายามดิ้นรนที่จะพลิกฟื้นประวัติศาสตร์เพื่อ กู้ชื่อเสียงของตนเอง คาร์เตอร์กลับเดินทางรอบ โลกเพื่อหาทางช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อน ให้พวกเขา มีชีวิตที่ดีขึ้น คาร์เตอร์ใช้ตำแหน่งประธานาธิบดี เป็นใบเบิกทางให้เขามีโอกาสได้ทำสิ่งที่ เป็น ประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ (Cloud: 1989, 48)

คาร์เตอร์เองก็พอใจกับการทำงานหลังพ้นจากตำแหน่งมากทั้งนี้เพราะเขาไม่ต้องกังวลว่าการกระทำหรือความเห็นของเขาจะก่อให้เกิดผลกระทบด้านการเมืองหรืออื่นๆตามมา เขาเคยให้สัมภาษณ์ว่า “ในปัจจุบันนี้ เมื่อข้าพเจ้าวิจารณ์นโยบายสิทธิมนุษยชนของผู้นำคนไหน ผู้ฟังก็จะยอมรับว่าเป็นความเห็นที่ตรงไปตรงมา ไม่มี ความสงสัยว่ามีเรื่องการเมืองแอบแฝงอยู่ด้วยหรือไม่” (Harris: 1990, B2)

สื่อมวลชนยังรายงานด้วยว่า คาร์เตอร์ได้รับการยอมรับจากผู้นำของประเทศในโลกที่สามหลายคน ผู้นำบางคนยอมรับว่าการที่พวกเขารอดชีวิตมาได้และประเทศของเขาเปลี่ยนระบบการปกครองจากเผด็จการมาเป็นประชาธิปไตย ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการต่อสู้เรื่องสิทธิมนุษยชนของคาร์เตอร์นั่นเอง นายพลมานูเอล นอริเอกา (Manuel Noriega) แห่งปานามาได้เชิญคาร์เตอร์ไปเป็นสักขีพยานในการเลือกตั้งของปานามาในปี ค.ศ. 1989 ซึ่งเป็นผลมาจากการที่คาร์เตอร์สนับสนุนให้คืนคลองปานามาให้แก่ปานามาภายในปี 2000 แต่คาร์เตอร์ประกาศไม่รับรองการเลือกตั้งครั้งนี้เนื่องจากมีการโกงการเลือกตั้ง ดาร์เนียล ออร์เทกา (Daniel Ortega) ผู้นำกลุ่มแซนดินิสตา (Sandinista) ก็ได้เชิญให้คาร์เตอร์ไปเป็นสักขีพยานในการเลือกตั้งของนิการากัวในปี ค.ศ. 1990 เนื่องจากเขาเห็นว่าคาร์เตอร์ไม่ได้สนับสนุนจอมเผด็จการ อนาสตาซิโอ โซโมซา (Anastasio Somoza) ในสมัยที่เขาเป็นประธานาธิบดีของสหรัฐฯ ซึ่งส่งผลให้โซโมซาหมดอำนาจไป และเมื่อออร์เทกาพ่ายแพ้การเลือกตั้ง เขาก็ยอมรับโดยดีทั้งนี้เพราะเขาได้สัญญากับคาร์เตอร์ไว้แล้ว

ประธานาธิบดี จิมมี่ คาร์เตอร์

เมื่อชื่อเสียงและเครดิตของคาร์เตอร์เพิ่มมากขึ้น นักการเมืองคนสำคัญของพรรคเดโมแครตก็เปลี่ยนท่าทีที่มีต่อคาร์เตอร์ด้วย เดิมเมื่อคาร์เตอร์สิ้นสุดการเป็นประธานาธิบดีและถูกจัดว่าเป็นประธานาธิบดีที่ล้มเหลว นักการเมืองเหล่านี้พยายามหลีกเลี่ยงที่จะใกล้ชิดกับคาร์เตอร์ด้วยกลัวว่าตนเองจะเสียชื่อเสียงไปด้วย แต่เมื่อคาร์เตอร์ได้รับการยอมรับจากประชาชนและสื่อมวลชนมากขึ้น พวกเขา ก็เริ่มที่จะสานสัมพันธ์กับคาร์เตอร์ เช่น เอ็ดเวิร์ด เคนเนดี (Edward Kennedy) ซึ่งเป็นคู่แข่งคนสำคัญของคาร์เตอร์ในการสมัครเป็นตัวแทนของพรรคเดโมแครตเพื่อชิงชัยตำแหน่งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1980 และไม่มีมิตรกับคาร์เตอร์มาตลอด ได้แวะเยี่ยมเยือนคาร์เตอร์ฉันท์มิตรที่ศูนย์คาร์เตอร์ สาธุคุณเจสซี แจ็คสัน (Jesse Jackson) ได้ขอให้คาร์เตอร์เป็นคนกลางในการเจรจาระหว่างตัวสาธุคุณกับไมเคิล ดูคาคิส (Michael Dukakis) ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับเลือกเป็นตัวแทนของพรรคเดโมแครตในการชิงชัยตำแหน่งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1988 ส่วนเหตุการณ์ที่ตอกย้ำว่าสถานะของคาร์เตอร์เปลี่ยนไป คือ การที่พรรคเดโมแครตเห็นชอบให้จัดการประชุมใหญ่ของพรรคในปี ค.ศ. 1988 ที่ศูนย์คาร์เตอร์ คาร์เตอร์ในฐานะเจ้าบ้านและอดีตประธานาธิบดีจึงมีบทบาทที่โดดเด่นในการประชุมพรรคครั้งนี้เขาได้เป็นผู้กล่าวสุนทรพจน์ในงานเลี้ยงต้อนรับสื่อมวลชนที่มาทำข่าวและเป็นผู้กล่าวปิดการประชุมในช่วงแรกซึ่งมีการแพร่ภาพทางโทรทัศน์ไปทั่วประเทศ บทบาทของคาร์เตอร์แตกต่างไปจากการประชุมพรรคครั้งก่อนๆที่เขาไม่ได้รับความสนใจเลย นอกจากนี้พรรครีพับลิกันซึ่งชอบนำเอาคาร์เตอร์มาล้อเล่นและใช้เป็นประเด็นในการหาเสียงหลายครั้งและประสบผลสำเร็จด้วยดีก็ยิ่งต้องเพลการกระทำไปเมื่อชื่อเสียงของคาร์เตอร์กระเดื่องขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่ชื่อเสียงของเรแกนเริ่มเสื่อมลงๆ

ชาวอเมริกันได้แสดงออกอย่างชัดเจนถึงการไม่ยอมรับการบริหารประเทศของคาร์เตอร์ ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี 1980 คาร์เตอร์พ่ายแพ้การเลือกตั้งอย่างยับเยินต่อเรแกน คาร์เตอร์ได้รับคะแนนเสียงของคณะผู้เลือกตั้งเพียง 49 เสียง ในขณะที่เรแกนได้ 489

เสียง คาร์เตอร์ชนะการเลือกตั้งเพียง 6 รัฐ ในขณะที่เรแกนชนะ 44 รัฐ จากการสำรวจของ Gallup Poll ในเดือนสิงหาคม 1980 พบว่าคนอเมริกันเห็นด้วยกับการบริหารประเทศของคาร์เตอร์เพียงร้อยละ 21 ซึ่งน้อยกว่าคะแนนของประธานาธิบดีคนก่อนหน้าเขาที่จัดว่าได้คะแนนน้อยอยู่แล้วคือ นิกสันร้อยละ 24 และ แฮร์รี ทรูแมนร้อยละ 23 และการสำรวจในเดือนมกราคม 1981 ของสำนักเดีวกัน คนอเมริกันร้อยละ 46 เห็นว่าคาร์เตอร์น่าจะจัดอยู่ในกลุ่มของประธานาธิบดีที่ทำหน้าที่ได้ต่ำกว่ามาตรฐานหรือล้มเหลว มีเพียงร้อยละ 3 ที่มองว่าเขาประสบความสำเร็จในการทำหน้าที่ นอกจากนี้ การสำรวจของ Murray Blessing Poll ค.ศ. 1982 พบว่าคาร์เตอร์ถูกจัดให้อยู่ในลำดับที่ 25 จากประธานาธิบดีทั้งหมด 37 คนที่ประสบความสำเร็จในการบริหารประเทศ แต่เมื่อใกล้ทศวรรษ 1990 ความนิยมและการยอมรับในคาร์เตอร์ของชาวอเมริกันเพิ่มขึ้นซึ่งส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการเสนอมุมมองใหม่ที่เป็นภาพบวกของคาร์เตอร์ของกลุ่ม *Carter Revisionists* และสื่อมวลชน จากการสำรวจของ *Wall Street Journal* ร่วมกับ สถานีโทรทัศน์ NBC ในเดือนมิถุนายน 1988 ชาวอเมริกันเห็นด้วยกับการบริหารประเทศของคาร์เตอร์ร้อยละ 47 และไม่เห็นด้วยร้อยละ 43 และหนึ่งในสามของผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งชื่นชมคาร์เตอร์หลังจากที่เขาพ้นจากตำแหน่งมากกว่าเมื่อเขาดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี (Farney: 1988, 1) และในการสำรวจของ Riddings - McIver Poll ปี 1995 คาร์เตอร์ถูกจัดให้อยู่ในลำดับที่ 19 จากประธานาธิบดีทั้งหมด 39 คนที่ประสบความสำเร็จในการบริหารประเทศ ในขณะที่เรแกนอยู่ในลำดับที่ 24 ฟอร์ดลำดับที่ 25 และนิกสันลำดับที่ 30 (**Presidential**

Studies Quarterly Vol. 25:1995, 375-377) เมื่อคาร์เตอร์ทราบผลการจัดอันดับครั้งนี้เขากล่าวว่าเขาพอใจกับผลการจัดอันดับตราบดีที่ลำดับของเขาเหนือกว่าเรแกน

โดยสรุปประธานาธิบดีจิมมี คาร์เตอร์ แม้ไม่ได้ทำงานประสบความสำเร็จทุกด้านหรือมีผลงานโดดเด่นเทียบเท่ากับประธานาธิบดีหลายคนของสหรัฐฯ และมีจุดบกพร่องในการบริหาร เช่น การดำเนินนโยบายอย่างไม่ต่อเนื่อง การดำเนินนโยบายหลายเรื่องในเวลาเดียวกันซึ่งทำให้งานมีช่องโหว่ แต่เขาก็สร้างผลงานไว้หลายด้าน ซึ่งสมควรจะได้รับเครดิตได้รับการยอมรับจากนักวิชาการ สื่อมวลชนและคนอเมริกัน สิ่งสำคัญที่สุดที่คาร์เตอร์ทิ้งไว้เป็นมรดกให้คนอเมริกันคือ การทำงานอย่างซื่อสัตย์ มีคุณธรรม จริยธรรม ตั้งใจดีที่จะทำในสิ่งที่ถูกต้อง ยึดมั่นในหลักการแม้ว่าในบางครั้งอาจจะดูไร้เดียงสาทางการเมืองหรือเป็นพวกอุดมคตินิยมในสายตาของนักการเมืองผู้โชกโชก และพยายามดำเนินนโยบายที่ไม่ได้เป็นประโยชน์เฉพาะคนอเมริกันเท่านั้นแต่เป็นประโยชน์สำหรับคนชาติอื่นๆด้วย และแม้ว่าคาร์เตอร์จะพ้นจากตำแหน่งประธานาธิบดีของสหรัฐฯแล้ว เขายังคงตั้งใจทำงานเพื่อช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อนและมีปัญหาในด้านต่างๆในทุกภูมิภาคทั่วโลกเรื่อยมา จากการปฏิบัติตัวและผลงานของเขาทำให้คาร์เตอร์ได้รับรางวัลโนเบล (Nobel Prize) สาขาสันติภาพประจำปี 2002 ซึ่งคำประกาศเกียรติคุณส่วนหนึ่งสุดดีคาร์เตอร์ว่า เขาได้พยายามอย่างไม่ย่อท้อที่จะส่งเสริมให้มีการแก้ไขความขัดแย้งระหว่างประเทศด้วยสันติวิธี เพยแพร่การปกครองแบบประชาธิปไตยและการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน และสนับสนุนการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคมในดินแดนต่างๆ ทั่วโลก

บรรณานุกรม

- Abernathy, Glenn M., Dilys Hill and Phil Williams, eds. **The Carter Years: The President and Policy Making**. London: Frances Printer Ltd., 1984.
- Art Harris, "Citizen Carter", **Washington Post**, February 22, 1990, p. B2.
- Brinkley, Douglas. "The Rising Stock of Jimmy Carter : The "Hands on" Legacy of Our Thirty-ninth President." **Diplomatic History** 20 (1996): 505-529.
- Cloud, Stanley W. "Hail to the Ex-Chief." **Time** (September 11, 1989): 48.
- Dionne, E.J., Jr. "A Decade Afterward, Carter's Record is Defended." **Washington Post**, November 19, 1990: A6-7.
- Dumbrell, John. **The Carter Presidency: A Re-Evaluation**. Manchester: Manchester University Press, 1993.
- Farney, Dennis. "Carter Redux." **Wall Street Journal**, June 24, 1988: 1, 9.
- Hargrove, Erwin C. **Jimmy Carter as President: Leadership and the Politics of the Public Good**. Baton Rouge: Louisiana State University Press, 1988.
- Johnson, Haynes. **In the Absence of Power: Governing America**. New York: Viking Press, 1980.
- Jones, Charles O. **The Trusteeship Presidency: Jimmy Carter and the United States Congress**. Baton Rouge : Louisiana State University Press, 1988.
- King, Wayne. "Carter Redux." **The New York Times**, December 10, 1989: 108.
- Kovach, Bill "Carter's Real Legacy." **Southpoint** (April 1990): 34-37, 88.
- McCarthy, Colman. "The Best Ex-President We Have." **The Washington Post**, November 18, 1989: A25.
- McGroy, Mary. "Exceptional 'EX'." **The Washington Post**, September 28, 1989: A2.
- Pasley, Jeffrey L. and Adam Paul Weisman. 'He's Back: No, not Nixon - Carter.'" **New Republic** (January 19, 1987): 13-15.
- Rozell, Mark J. "Carter Rehabilitated: What Caused the 39th President's Press Transformation?" **Presidential Studies Quarterly** 23 (1993): 317-330.
- Smith, Terence. "Experts See '76 Victory as Carter's Big Achievement." **New York Times**, January 8, 1981, B14.
- "A Bold and Balking Congress" **Time**, January 23, 1978, p. 4
- " Problem of How to Lead: Dissatisfaction is the Washington Mood." **Time** (July 31, 1978): 26-27.
- "The Riddings-McIver Presidential Poll", **Presidential Studies Quarterly**, Vol. 25 (Spring 1995), pp. 375-377.